

Miljøministeriet

Folketingets Miljø- og Fødevarerudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. 2024-1760
Den 13. marts 2024

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 1 til L 102, forslag til lov om ændring af lov om vandforsyning m.v., byggeloven og lov om produkter og markedsovervågning. (Gennemførelse af dele af drikkevandsdirektivet, herunder risikobaseret tilgang til vandsikkerhed, minimumskrav til hygiejne for materialer, der kommer i kontakt med drikkevand, minimumskrav til behandlingskemikalier og filtermedier, der kommer i kontakt med drikkevand, adgang til drikkevand og oplysninger til offentligheden) stillet den 23. februar 2024 af Søren Egge Rasmussen (EL).

Spørgsmål nr. 1 til L 102

”I lyset af at der er færre og færre steder med adgang til rindende vand, som man gratis kan tage, og at det mere er plastikflaskerne, der har overtaget det hele, bedes ministeren redegøre for, om ikke der skal være bedre adgang til drikkevand i det offentlige rum, end der er i øjeblikket. Der henvises til, at man kan gå på biblioteket og få noget vand, men de fleste biblioteker har ikke er åbent i døgndrift, medmindre man bruger sit sygesikringskort til at komme ind. Mener ministeren, at det er det, vi skal bruge vores biblioteker til: at sikre vand til de hjemløse eller dem, der er blevet tørstige?”

Svar

Lad mig starte med at slå fast, at det ikke er bibliotekerne, som skal sikre, der er adgang til drikkevand for alle og herunder sårbare og marginaliserede grupper som hjemløse. Men kommunerne skal på baggrund af Miljøstyrelsens kortlægning af sårbare og marginaliserede grupper vurdere for deres kommune, om der er adgang til drikkevand, og træffe nødvendige og passende foranstaltninger for at sikre, at sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper har adgang til drikkevand. I den vurdering kan selvfølgelig indgå alle de steder, hvor der er adgang til drikkevand, hvilket også kan omfatte biblioteker eller andre offentlige bygninger. Jeg henviser endvidere til svar på spørgsmål 5.

Med hensyn til, om der skal være bedre adgang til drikkevand i det offentlige rum, så indføres med lovforslaget en forpligtelse for kommunerne til at fremme af brugen af drikkevand fra vandhanen ved at opretholde eller etablere udstyr i det offentlige rum, der giver adgang til indendørs og udendørs brug af drikkevand fra vandhanen, hvor dette er teknisk muligt, på en måde, der står i et rimeligt forhold til behovet for sådanne foranstaltninger, og under hensyntagen til særlige lokale forhold, herunder klima og geografi, jf. den foreslåede § 64 c i vandforsyningsloven.

Forpligtelsen indebærer, at kommunerne skal foretage en vurdering af, om der i kommunens offentlige rum er tilstrækkeligt med indendørs og udendørs udstyr til brug af drikkevand fra vandhanen.

I vurderingen vil det kunne indgå hvor mange indbyggere, turister mv., der opholder sig i kommunens offentlige rum, og hvilke offentlige rum, der er relevante. Mange mennesker, der opholder sig i det offentlige rum vil som udgangspunkt indebære en formodning om, at behovet for drikkevand fra vandhanen er stort, mens der vil være et mindre eller slet intet behov for udstyr til drikkevand i et industriområde. Det vil i vurderingen også kunne indgå, hvor tilgængeligt det eksisterende udstyr i

kommunen er, herunder om det f.eks. er lukket på visse tider af døgnet eller året, der er krav om visning af sundhedskort eller krav om betaling for brug af udstyret. Det er op til kommunen selv at vurdere, om tilgængeligheden bedst forbedres ved at fjerne adgangskrav, ved at etablere nyt udstyr indendørs og/eller udendørs eller noget tredje. Endvidere vil det kunne indgå i vurderingen, hvis kommunen, som led i opfyldelsen af forpligtelsen til at sikre adgang til drikkevand for sårbare og marginaliserede befolkningsgrupper, jf. den foreslåede § 64 b, stk. 3, nr. 3, i vandforsyningsloven, har etableret drikkevandshaner i det offentlige rum eller øget tilgængeligheden heraf.

Udover vurderingen af behovet for udstyr i det offentlige rum, skal kommunerne også vurdere, hvad der er teknisk og økonomisk muligt. F.eks. vil det på grund af risiko for frostsprængninger kunne være teknisk umuligt at etablere en udendørs drikkevandshane, som er tilgængelig i vinterhalvåret. Det kan heller ikke udelukkes, at der af forsyningstekniske eller VVS-tekniske årsager kan være situationer, hvor det ikke er teknisk muligt eller økonomisk rimeligt i forhold til behovet at etablere en drikkevandshane i det pågældende område eller på det pågældende sted.

Det følger af lovforslagets bemærkninger, at kommunerne regelmæssigt skal genbesøge vurderingerne.

Der henvises i øvrigt til ministerens besvarelse af spørgsmål nr. 4 og 5.

Magnus Heunicke

/

Henrik Søren Larsen